

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

ARREST

nr. 171.825 van 5 juni 2007
in de zaak A. 158.094/XIV-27.779.

In zake :

1. W. P. [REDACTED]
  2. L. P. [REDACTED]
- die woonplaats kiezen bij
Advocaat R. JESPERS,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Broederminstraat 38

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat W. P. [REDACTED] en L. P. [REDACTED] beide van Russische nationaliteit, op 3 december 2004 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 15 september 2004 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard;

Gelet op de beschikking van 16 december 2004 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 7, § 2, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het voorlopig advies opgemaakt door Auditeur M. STERCK;

Gelet op de kennisgeving van dat voorlopig advies aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 januari 2007 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 maart 2007;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. DELIEN die, loco Advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat N. LUCAS die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. W. P. en zijn echtgenote L. P., beide van Russische nationaliteit, komen in België binnen op 26 juli 1999, waar zij zich op 30 juli 1999 vluchteling verklaren.

1.2. Op 9 maart 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 8 mei 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen houdende bevestiging van deze beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.4. Op 8 juni 2000 dienen verzoekers bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing in van deze bevestigende beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 5 juni 2002 verwerpt de Raad van State bij arrest met nr. 107.378 het door verzoekers ingediende beroep tot nietigverklaring alsmede het door verzoekers ingediende verzoek tot schorsing.

1.5. Op 9 augustus 2002 dienen verzoekers een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Op 19 januari 2004 vullen zij hun aanvraag aan met bijkomende stukken.

1.6. Op 15 september 2004 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 1999 in België verblijven, geïntegreerd zijn, financiële steun ontvangen van het OCMW, cursussen Nederlands gevolgd hebben en dat betrokkenen verklaringen van vrienden en kennissen kunnen voorleggen, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot integratie kunnen evenwel het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, alinea 2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten. Betrokkenen ontvingen 08/05/2000 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarmee hun asielaanvraag werd afgesloten. De duur van de procedure (namelijk 10 maanden) was derhalve niet van die aard dat ze als uitzonderlijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

Betrokkenen halen aan dat zij onmogelijk terug kunnen naar Tsjetsjenië uit vrees voor hun leven en veiligheid. Dit element vormt evenmin een uitzonderlijke omstandigheid, gezien het feit dat betrokkenen niet gevraagd wordt om terug te keren naar Tsjetsjenië, maar om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in Moskou. Het feit dat zij geen verblijfsvergunning kunnen krijgen voor Moskou verhindert hen echter niet om tijdelijk terug te keren en in één van de omliggende dorpen de beslissing in verband met hun aanvraag tot regularisatie af te wachten. Uit het voorgelegde rapport van het US Department of State dd. 25/02/2000 blijkt immers dat voornamelijk de grote steden minder toegankelijk zouden zijn voor immigranten. Bovendien tonen betrokkenen niet afdoende aan dat het onmogelijk is om in één van de omliggende dorpen een tijdelijke verblijfsvergunning te bekomen, noch hebben zij hiertoe in het verleden reeds pogingen ondernomen.

In het kader van het hoger vermelde dient eveneens opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat de scholing van hun dochter niet tijdelijk kan worden verdergezet in het land van herkomst. De scholing van hun dochter vergt immers geen bijzonder onderwijs noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. Bovendien impliceert de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige documenten en eventuele financiële steun te bekomen voor hun terugreis.

(…)”.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2.1. Overwegende dat verzoekers als enig middel aanvoeren:

“Eerste middel: Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 9 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 3 EVRM.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoekers zullen aantonen dat de motivering deels onjuist is en deels niet afdoende is.

1. Wat betreft het terugkeren naar Moskou

Mogelijks illegaal verblijf in Rusland is geen buitengewone omstandigheid

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert de beslissing hieromtrent als volgt:

Betrokkenen halen aan dat zij onmogelijk terug kunnen naar Tsjetsjenië uit vrees voor hun leven en veiligheid. Dit element vormt evenmin een uitzonderlijke omstandigheid, gezien het feit dat betrokkenen niet gevraagd wordt om terug te keren naar Tsjetsjenië, maar om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in Moskou. Het feit dat zij geen verblijfsvergunning kunnen krijgen voor Moskou verhindert hen echter niet om tijdelijk terug te keren en in één van de omliggende dorpen de beslissing in verband met hun aanvraag tot regularisatie af te wachten. Uit het voorgelegde rapport van het US Departement of State dd, 25/02/2000 blijkt immers dat voornamelijk de grote steden minder toegankelijk zouden zijn voor immigranten. Bovendien tonen betrokkenen niet afdoende aan dat het onmogelijk is om in één van de omliggende dorpen een tijdelijke verblijfsvergunning te bekomen, noch hebben zij hiertoe in het verleden reeds pogingen ondernomen,

De redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken bevat volgende elementen:

- Er wordt niet van verzoekers gevraagd dat zij terugkeren naar Tsjetsjenië.
- Er wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag indienen bij de diplomatieke post van Moskou
- Er wordt gesteld dat verzoekers niet in Moskou kunnen verblijven gezien hun illegaal verblijf.
- Er wordt gesteld dat zij zich in een van de omliggende dorpen moeten vestigen.
- Er wordt gesteld dat verzoekers niet aantonen dat zij aldaar hun verblijf kunnen regulariseren.

Verzoekers stellen dat deze redenering in strijd is met art. 9. van de, Vreemdelingenwet zelf.

Art. 9 bepaalt immers:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in een koninklijk besluit, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

De Dienst Vreemdelingenzaken vergist zich wanneer gesteld wordt dat verzoekers zich in één van de omliggende dorpen zou kunnen vestigen. Meer nog in feite stelt de beslissing dat verzoekers mogelijks illegaal in de omliggende dorpen moeten verblijven. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten heeft enig onderzoek te verrichten met betrekking tot de mogelijkheid om tijdelijke verblijfsdocumenten te krijgen.

Indien verzoekers gedwongen worden om zich illegaal op te houden in een land waar zij illegaal dienen te verblijven is dit een manifeste schending van art. 3 EVRM. Dit is een immers mensonterende behandeling. Verzoekers zouden immers uitgesloten worden van elementaire rechten zoals huisvesting, voedsel, geneeskundige verzorging, onderwijs voor het kind etc.

Verder gaat de beslissing volledig voorbij aan de door verzoekers ontwikkelde argumentatie dat hun afkomst maakt dat zij zelfs geïmigreerd zullen worden door de Russische overheid. Dat element pertinent is en op geen enkel moment in de motivering van de bestreden beslissing wordt aangehaald.

Verzoekers besluiten dat de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins deze hierboven beschreven mogelijke situatie in acht neemt. Verzoekers stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins het risico op een eventuele schending van art. 3 EVRM heeft kunnen weren. De bestreden beslissing bevat een motivering die diverse vragen open houdt over het illegaal verblijf van verzoekers in Rusland.

Verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad van State dd. 11.05.2004, nr 131.269 waarin bovenstaande juridische argumentering gestaafd wordt. (R.v. St. 11 mei 2004, RDE, 2004, nr 128, p 204)

Dat niet anders kan besloten worden dat de motivering niet afdoende is gelet op de mogelijke risico's die verzoekers lopen bij een gedwongen terugkeer.

Bewijslast onmogelijkheid tot bekomen van een verblijfsvergunning in de omliggende dorpen.

Verder blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte de bewijslast in de schoenen schuift van verzoekers. Immers verzoekers hebben uitdrukkelijk gesteld dat zij zich niet kunnen vestigen in Moskou. Zij hebben ter staving hiervan een rapport aangehaald met name US departement of State dd. 25.02.2000. De Dienst Vreemdelingenzaken refereert naar dit rapport en stelt dat zij zouden kunnen vestigen in de omliggende dorpen. Gesteld wordt dat verzoekers niet afdoende zouden hebben aangetoond dat het onmogelijk is om verblijfsdocumenten te verkrijgen. Verzoekers menen echter dat zij minstens een begin van bewijs hebben geleverd dat dit voor hen onmogelijk is.

Ten eerste wordt van verzoekers een negatieve bewijslast gevraagd wat op zich al bijzonder moeilijk is. Verzoekers menen dat zij minstens een begin van bewijs hebben voorgelegd.

Ten tweede stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit bewijs afdoende zou moeten zijn. Op geen enkel moment bepaalt art. 9 van de Vreemdelingenwet dat het bewijs van buitengewone omstandigheden afdoende moet zijn. Bovendien is het zeer de vraag wat het begrip "afdoende" inhoudt.

Tenslotte plaatst de Dienst Vreemdelingenzaken de bewijslast inzake een mogelijke schending van art. 3 EVRM volledig in de schoenen van verzoekers. Verzoekers stellen dat dit manifest onjuist is. Dat de bewijslast gezien het beging van bewijs dat verzoekers hebben gevoegd minstens gedeeld dient te worden. Bovendien valt het op dat de Dienst Vreemdelingenzaken vreemd genoeg niet op de hoogte is van verblijfsregelingen in Rusland. Verzoekers stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk op de hoogte is van de verblijfsregeling in Rusland of minstens op de hoogte zou moeten zijn van die regeling.

Bovenstaande argumentatie doet verzoekers ertoe besluiten dat de Dienst Vreemdelingenzaken manifest foutief motiveert door te stellen dat het aan verzoekers is om aan te tonen dat zij onmogelijk een verblijfsdocument kunnen krijgen in de omliggende dorpen. Dat het absoluut karakter (met name dat er geen uitzonderingen op dit artikel mogelijk zijn) welk aan art. 3 EVRM gegeven moet worden hierdoor miskend wordt.

2. Wat betreft het schoolgaan van het kind

De Dienst Vreemdelingen motiveert als volgt:

In het kader van het hoger vermelde dient eveneens opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat de scholing van hun dochter niet tijdelijk kan worden

verdergezet in het land van herkomst. De scholing van hun dochter vergt immers geen bijzonder onderwijs noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. Bovendien impliceert de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verzoekers menen dat ook deze redenering bevreemdend overkomt. De scholing van hun kind kan doorgaan volgens de motivering in het land van herkomst zijnde Tsjetsjenië. Nochtans stelt de motivering eerder uitdrukkelijk dat verzoekers niet dienen terug te gaan naar het land van herkomst maar zich in feite illegaal dienen op te houden in één van de omliggende dorpen rond Moskou.

Verzoeker menen dan ook dat de bestreden beslissing intern tegenstrijdig is gemotiveerd of dubbelzinnig is gemotiveerd.

Immers wordt met deze motivering nu gesteld dat het kind scholing moet volgen in Tsjetsjenië of in de omliggende dorpen rond Moskou?

Het eerste geval lijkt alleszins uitgesloten daar er geen schoolinfrastructuur in Tsjetsjenië bestaat gelet op burgeroorlog aldaar.

Het tweede geval is evenzeer onmogelijk gelet op het illegaal verblijf van de ouders in Rusland doch tevens de Tsjetsjeense afkomst van verzoekers.

De motivering is dan ook in hoofdorde dubbelzinnig of intern tegenstrijdig met het eerder gegeven motief wat maakt dat de motivering duidelijk niet afdoende is.

In ondergeschikte orde is de motivering niet afdoende omdat de feiten niet toelaten te besluiten dat er een schoolinfrastructuur in Rusland bestaat die het kind van verzoekers zal kunnen opnemen gelet op het illegaal verblijf van de ouders en hun Tsjetsjeense afkomst. Zeker is niet afdoende de motivering die stelt dat er een schoolinfrastructuur in Tsjetsjenië bestaat.

3. Besluit: de beslissing is in zijn geheel niet afdoende gemotiveerd en deels zelfs onjuist gemotiveerd.

Ten eerste zijn verzoekers van mening dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken faalt in de zin dat de motivering juist dient te zijn. Verzoekers verwijzen naar hetgeen werd vermeld onder punt 1. In dit verband verwijst verzoeker naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"De Raad van State vereist overigens niet dat onomstotelijk vaststaat dat de motivering niet feitelijk correct is. Het volstaat dat er een ernstige reden is om te twijfelen aan de feitelijke correctheid van de motivering of dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat het weigeringsmotief juist is, terwijl uit de stukken van het dossier het tegendeel kan worden afgeleid." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Verzoekers menen dan ook dat uit het bovenstaande uiteenzetting niet anders kan besloten worden dan dat de motivering van het Dienst Vreemdelingenzaken op een groot aantal punten onjuist is.

Ten tweede zijn verzoekers van mening dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken niet afdoende is en dit omwille van de motieven uiteengezet in de punten 1 tot en met 2.

Verzoeker verwijzen in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Verzoekers menen dan ook gezien het bovenstaande dat de motivering niet afdoende is.;"

2.2.2.

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt:

"Enig middel: " Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 9 van de vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 EVRM."

Volgens verzoekers zou de bestreden beslissing in zijn geheel niet afdoende gemotiveerd zijn en deels zelfs onjuist gemotiveerd.

Verzoekers stellen dat het indienen van de aanvraag via de diplomatieke post in Moskou, terwijl zij illegaal zouden verblijven in de omliggende dorpen, niet realiseerbaar is.

Indien hun die procedure zou worden opgelegd, zouden zij de schending van artikel 3 van het EVRM moeten vaststellen, gezien het mensonterende karakter van die situatie. Tenslotte stellen zij als zou niet zijn geantwoord op de gegevens mbt de gevaren die zij lopen als gevolg van hun etnische afkomst.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers, althans volgens hun verklaring aan de dienst vreemdelingenzaken d.d. 2 september 1999, naar België zijn gekomen als asielzoeker. Zij beweerden te worden vervolgd en zich te kunnen beroepen op de vluchtelingenconventie.

Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit het feitenrelaas supra, duurde die procedure niet langer dan tien maanden, zijnde van de datum van de aanvraag d.d. 30 juli 1999 tot de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen d.d. 8 mei 2000.

Het inleiden van een verzoek tot schorsing en/ of een beroep tot nietigverklaring, heeft niet tot gevolg dat de asielprocedure voortduurt, gezien het niet opschortend karakter van die procedures.

Overeenkomstig artikel 77 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft de afgewezen asielzoeker tenslotte de verplichting het grondgebied te verlaten.

Aan de verdragsluitende staten wordt opgelegd de kandidaat vluchteling te gedogen voor de duur van de asielprocedure.

Eens die procedure afgesloten, bevindt de afgewezen asielzoeker, die nog verblijft ondanks artikel 77 van het KB voormeld, zich in staat van onwettig verblijf.

Verzoekers die zonder identiteitsdocumenten in het kader van de asielprocedure werden gedoogd, verliezen die voorkeursbehandeling eens zij de hoedanigheid van asielzoeker verliezen.

Zij beweren afkomstig te zijn uit Tsjetsjenië, bewijzen niet hoe hij de buitengrenzen van de Schengenstaten hebben overschreden en tonen daardoor niet aan zich in een bijzonder moeilijke situatie te bevinden om de aanvraag om machtiging tot verblijf aan te vragen conform artikel 9 lid 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De materiële afstand op de welke een Belgische diplomatieke post is gevestigd, doet daar in die optiek geen afbreuk aan.

Verzoekers maken evenmin aannemelijk als zouden zij in België recht op verblijf kunnen verantwoorden. Het gegeven dat zij in Moskou niet verblijfsgerechtigd zouden zijn weegt niet op tegen de toestand van illegaal verblijf in het gastland België.

Dezelfde redenering gaat op voor de scholing van hun kind [REDACTED]. Verzoekers tonen niet aan als zou de scholing uitsluitend in België kunnen worden verstrekt.

Het middel is niet ernstig.”;

2.2.3.1. Overwegende dat in hetgeen als een eerste onderdeel van het enig middel kan worden beschouwd, verzoekers kritiek aanvoeren ten aanzien van de overweging waarbij de Minister van Binnenlandse Zaken stelt dat de aanvraag moet worden ingediend in Moskou; dat verzoekers menen dat zulks, om redenen zoals uiteengezet in de aanvraag, onmogelijk is; dat zij de Minister van Binnenlandse Zaken verwijten hen op te zadelen met een onmogelijke bewijslast;

2.2.3.2. Overwegende dat artikel 9, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) als algemene regel bepaalt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden

aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland; dat artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet evenwel bepaalt dat in buitengewone omstandigheden het hem wordt toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België; dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd; dat vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, de Minister van Binnenlandse Zaken moest nagaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden; dat de vreemdeling klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat;

2.2.3.3. Overwegende dat uit stuk 182 van het administratief dossier blijkt dat verzoekers in hun aanvraag uitdrukkelijk wezen op het "klimaat van geweld en (...) haat bij de lokale bevolking (in Tsjetsenië) tegen alles wat Russisch is" en op de daaruit voortvloeiende onmogelijkheid om de aanvraag in dit land te dienen; dat dit argument door de Minister van Binnenlandse Zaken wordt aanvaard, aangezien hij in de bestreden beslissing stelt "dat betrokkenen niet gevraagd wordt om terug te keren naar Tsjetsjenië, maar om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in Moskou"; dat verzoekers in hun aanvraag echter eveneens wezen op de onmogelijkheid om de aanvraag in Moskou in te dienen; dat verzoekers benadrukten dat in Moskou geen verblijfsvergunning ("propiska") wordt afgeleverd aan mensen die afkomstig zijn uit Tsjetsjenië, en zulks "sinds de heropflakking van het strijdgewoel (aldaar) (...) en zeker na de bomaanslagen op appartementsgebouwen die werden toegeschreven aan Tsjetsjeense opstandelingen"; dat verzoekers, ter staving van deze overweging, bij hun aanvraag een rapport van het "U.S. Department of State" d.d. 25 februari 2000 voegen; dat ook dit argument door de Minister van Binnenlandse Zaken blijkbaar (minstens impliciet) wordt aanvaard, doch de Minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden beslissing stelt dat zulks verzoekers niet verhindert "om tijdelijk terug te keren en in één van de omliggende dorpen de beslissing in verband met hun aanvraag tot regularisatie af te wachten"; dat de Minister van Binnenlandse Zaken zijn stelling staft met de volgende overweging: "Uit het voorgelegde rapport (...) blijkt (...) dat voornamelijk de grote steden minder toegankelijk zouden zijn voor immigranten. Bovendien tonen betrokkenen niet afdoende aan dat het onmogelijk is om in één van de omliggende dorpen een tijdelijke verblijfsvergunning te bekomen, noch hebben zij hiertoe in het verleden reeds pogingen ondernomen."; dat verzoekers op het eerste gezicht dienen te worden bijgevalen waar zij zich vragen stellen bij de hun door de Minister van Binnenlandse Zaken opgelegde bewijslast; dat, zoals

hierboven reeds gesteld, de vreemdeling weliswaar klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat uit stuk 182 van het administratief dossier blijkt dat verzoekers dit wel degelijk hebben gedaan; dat verzoekers in hun aanvraag op duidelijke wijze hebben uiteengezet waarom zij de aanvraag niet kunnen indienen in Tsjetsjenië noch in Moskou, zodat prima facie dient te worden gesteld dat van hen moeilijk kon worden verwacht hierbij nog te anticiperen op de door de Minister van Binnenlandse Zaken thans geponeerde vereiste die er in bestaat dat verzoekers zouden moeten aantonen "dat het onmogelijk is om in één van de omliggende dorpen (rond Moskou) een tijdelijke verblijfsvergunning te bekommen"; dat, gelet op de door verzoekers in hun aanvraag uiteengezette en door de Minister van Binnenlandse Zaken aanvaarde argumentatie "dat zij geen verblijfsvergunning kunnen krijgen voor Moskou", verzoekers terecht lijken aan te voeren dat de Minister van Binnenlandse Zaken zelf "nagelaten heeft enig onderzoek te verrichten met betrekking tot de mogelijkheid om tijdelijke verblijfsdocumenten te krijgen"; dat ook de kritiek waarbij verzoekers stellen dat bijgevolg uit de bestreden beslissing lijkt te kunnen worden afgeleid "dat (zij) mogelijks illegaal in de omliggende dorpen moeten verblijven", met alle in het verzoekschrift aangehaalde problemen van dien, op het eerste gezicht dient te worden aangenomen; dat prima facie dient besloten tot een schending van de in de wet van 29 juli 1991 vervatte motiveringsplicht en van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet; dat het middel, in de mate zoals het hierboven werd besproken, ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoekers in hun verzoekschrift met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende uiteenzetten:

"Het weigeren van de aanvraag artikel 9.3 vreemdelingenwet betekent concreet dat verzoeker België moet verlaten (zie bevestiging bevel) en hij een lange periode zal verwijderd blijven van zijn kind en echtgenote. Dit zal zeer ernstige gevolgen hebben voor de ontwikkeling van dit kind.

Het is gekend dat een aanvraag art. 9.2 Vreemdelingenwet minstens enkele maanden zal duren, voor zover dit visum al zou uitgereikt worden., wat maakt dat verzoekers enkele maanden illegaal zullen moeten verblijven in Rusland zonder enig kans op behoorlijke tewerkstelling, huisvesting, voedsel, geneeskundige verzorging.

Het is duidelijk dat dit onherstelbaar nadeel zal meebrengen voor het kind en dat dit de stabiliteit en rust van zijn gezin in het gedrang zal brengen. Verder zal het kind geen school meer kunnen volgen ingevolge de illegale verblijfsstatus van de ouders.

Verzoekers menen dat art. 3 EVRM geschonden zou mochten zij gedwongen worden terug te keren.

Indien de bestreden beslissing niet zou opgeschort worden in afwachting van de mogelijke annulatie zouden verzoekers de facto gedwongen worden nog jaren illegaal te leven hetgeen een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen."

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt:

“Verzoekers tonen niet op basis van concrete en controleerbare gegevens aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.”;

2.3.3. Overwegende dat verzoekers aanvoeren dat wanneer de aanvraag zou worden ingediend in Moskou, de behandeling ervan “minstens enkele maanden zal duren”, zodat zij, gedurende deze periode, “illegaal zullen moete(n) verblijven in Rusland zonder enige kans op behoorlijke tewerkstelling, huisvesting, voedsel, (en) geneeskundige verzorging”; dat verzoekers er ook nog op wijzen dat hun kind niet meer naar school zal kunnen gaan; dat, gelet op het feit dat deze uiteenzetting voortborduurde op de overwegingen van het door verzoekers aangevoerde middel én gelet op het feit dat dit middel ernstig werd bevonden, dient te worden besloten tot het voorhanden zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

2.4. Overwegende dat is voldaan aan de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat de vordering tot schorsing derhalve dient ingewilligd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 15 september 2004 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf juni
tweeduizend en zeven, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
C. VERHAERT, griffier.

De griffier,

C. VERHAERT.

De voorzitter,

A. BEIRLAEN.

